

EN IK DAN?

En ik dan?
Luc Descamps

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: mei 2017

© 2017, Luc Descamps en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/57
ISBN 978 94 6131 706 3
NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

LUC DESCAMPS

Van Halewyck

WET VAN MURPHY

Stelregel die zegt dat iets dat mis
kan gaan ook ooit mis zal gaan.

Van Dale woordenboek

INHOUD

1	Feest en toch weer niet	9
2	Koude oorlog	14
3	Dooi	23
4	Verzoening	29
5	Twijfels	34
6	Vliegangst	39
7	Tête-à-tête in Heathrow	48
8	De grote oversteek	54
9	Cross my heart and hope to die	59
10	Breakfast in America	63
11	Koffers en rode ogen	71
12	Burgers en vragen	76
13	50 tinten rood	79
14	Onderbroeken en sixpack	88
15	IJs in de woestijn	100
16	Typisch Mexicaans	105

17	Dodelijk gif	113
18	De wraak van de boschampignons	121
19	Klinkende munt	126
20	Aardse schoonheid	136
21	Natuurwonder	144
22	W.W. - woestijnwinkel	151
23	Een rendier op het toilet	158
24	Creep	164
25	Badkamers en straaljagers	170
26	Lustmoordenaar	179
27	Overjaarse puber met nekpijn	184
28	A perfect day	189
29	Vliegtuigen en confituur	195
30	Wiebelkont	202
31	Dochterknuffel	206

1

FEEST EN TOCH WEER NIET

‘HIIIIIIII!’

De gil die ik slaak, klinkt hoog en schril. De schreeuw verlaat mijn lichaam alsof twee gigantische handen mijn middenrif zo hard dichtknijpen dat mijn longen alle lucht in één keer naar buiten persen. De burens vragen zich op dit moment vast af of ze de hulpdiensten moeten bellen.

Maar ik gil niet van paniek of angst, en ook niet omdat ik pijn heb. Ik gil omdat ik nog nooit in mijn leven zo blij ben geweest. Ik vlieg mijn vader om de hals en knijp hem zowat fijn.

‘Ho, rustig maar’, lacht paps. ‘Straks wurg je me nog en gaat het hele feestje niet door.’

Mijn moeder staat toe te kijken alsof ze zonet sinterklaas met paard en al door de schoorsteen heeft zien vallen. Sprakeloos hapt ze naar lucht als een goudvis die door een fatale salto naast zijn viskom is beland. Ongeloof spreekt uit haar ogen. Ik zit nog midden in een huppelknuffel – je pakt iemand vast alsof je hem nooit meer los zult laten en springt tegelijkertijd met

beide voeten op en neer – wanneer ze een eerste poging waagt om mijn vreugde de grond in te boren.

‘Meen je dat nou echt, Edwin?’

Haar stem klinkt ijskoud. Ik voel meteen hoe laat het is. Als mijn moeder verontwaardigd is, lijkt het alsof de deur van een gigantische koelcel wagenwijd wordt opengezet. Omdat ik al weet wat er gaat komen, laat ik mijn vader los en wacht op de doodsteek die mijn moeder ongetwijfeld zal toebrengen. Paps is nooit opgewassen geweest tegen haar. Edward trouwens ook niet. Edward is de nieuwe partner van mijn moeder. Ze noemt hem Ed. Dat deed ze ook bij paps toen ze nog van hem hield. Gek toch: ze kiest een nieuwe partner met vrijwel dezelfde naam, noemt hem hetzelfde en slaagt erin hem net als paps te doen zwijgen als zij het hoge woord voert. Begrijp me niet verkeerd, mijn moeder kan lief zijn, heel lief zelfs. Maar als ze het krijgt, kun je niet snel genoeg een loopgraaf induiken.

‘Je laat ons in de steek als Emma zeven is, je bezoekt haar amper één keer per jaar en nu kom je doodleuk aandraven met het idee om haar mee te nemen naar Amerika.’

‘Het is geen idee’, verdedigt paps zich, terwijl hij in zijn binnenzak grijpt. Hij haalt er een envelop uit. ‘Ik heb de tickets al gekocht.’

‘En waar haal jij ineens dat geld vandaan om zo’n dure reis te betalen?’

‘Ik heb gespaard.’

‘Zeven jaar lang, zeker?’ Mams haalt minachtend haar neus op. ‘Nou ja, met die boekjes van jou kan ik me wel voorstellen dat het zo lang geduurd heeft. Wel,

dan heb je mooi je geld in het water gegooid, want dit feestje gaat niet door. Geen denken aan dat ik mijn dochter de toelating geef om met jou op reis te gaan.’

Daar is hij dan: de doodsteek. Ik laat mijn armen en mijn hoofd hangen, want ik weet dat het voorbij is. Vijf seconden intense vreugde, dat is blijkbaar alles wat mijn moeder me gunt op mijn verjaardag. Maar mijn vader geeft het nog niet op, hij ademt diep in en maakt zich op voor wat wellicht zijn laatste offensief zal zijn.

‘Luister, Miranda, ik...’

‘Ik hoef helemaal niet naar jou te luisteren! Je hebt je nooit een verantwoordelijke vader getoond. Toen Emma nog klein was, heb je me met haar laten zitten. Ik moest het zelf maar zien te klaren – niet dat het daarvoor ooit anders was geweest, trouwens – en nu wil je met haar op reis alsof dat de gewoonste zaak van de wereld is. Dacht je nou echt dat je daarmee jaren van afwezigheid kon wegvegen?’ De koelcel is inmiddels een heuse diepvriezer geworden. ‘Aan fantasie heeft het jou nooit ontbroken, dat moet ik je nageven. Maar je bent nooit een vader geweest, Edwin, en dat zul je nooit zijn.’

‘Schat’, probeert Edward zich in het gesprek te mengen. Ik zie aan zijn gezicht dat hij vindt dat mams overdrijft, maar ik weet dat hij beter geen poging kan doen.

‘Bemoei je er niet mee, Ed’, haalt mams fel naar hem uit. ‘Dit is iets tussen mijn ex en mezelf. Daar heb jij niets mee te maken.’

Edward buigt zijn hoofd en doet een stapje achteruit. Tot zover de inbreng van mijn pluspapa. Veel plus is daar ook niet aan. Maar wat mams net heeft gezegd, brengt iets in me naar boven waarvan ik niet wist dat

ik het had. Withete woede! Mijn ouders hebben hun problemen gehad en ik heb alles ondergaan, zonder ooit te klagen. Toen mijn moeder me zeven jaar geleden vertelde dat het voor iedereen beter was dat paps wegging, heb ik mijn verdriet opgekropt. Ik vond het vreselijk dat hij niet meer bij ons zou wonen, maar het leek logisch dat ik bij mams bleef. Daar heb ik me eigenlijk nooit vragen bij gesteld. Mams heeft haar moeilijke momenten en als ze in de ijskoningin-modus komt, doe ik altijd een stapje terug. Wachten tot het overwaait is altijd de beste tactiek gebleken. Maar nu gaat ze te ver. Die vliegtuigtickets hangen daar voor mijn neus, in de slappe hand van mijn vader, die beseft dat hij het gevecht – weeral – verloren heeft.

‘Ik denk dat je iets vergeet, mams’, zeg ik. ‘Of beter, dat je iemand vergeet.’

Ik schrik zelf van de kilte in mijn stem. Blijkbaar ben ik echt de dochter van de ijskoningin, een ijsprinses, zeg maar. Mams kijkt me aan met een blik die me duidelijk maakt dat ik beter mijn mond kan houden – slik. Nee, dat ga ik deze keer nu eens niet doen. Tussen mijn vaders duim en wijsvinger bungelt de kans van mijn leven en die laat ik me niet ontglippen.

‘Of tel ik niet meer mee dan? Het gaat toevallig wel over mijn verjaardagscadeau. Paps geeft me het mooiste geschenk van heel mijn leven en dat wil jij zomaar van me afpakken. Of ben je jaloers dat jij niet op dat geweldige idee bent gekomen? Heb jij me ooit al meegenomen naar Amerika? Nee, elk jaar naar diezelfde saaie badplaats in Spanje van het strand naar een terrasje hollen en weer terug. Nu kan ik eens een reis maken die ik nooit

meer zal vergeten en dan vind jij het nodig om me dat te verbieden. Wat moet ik doen? Googelen naar plaatjes van Amerika op die smartphone die ik voor mijn verjaardag van jou en Ed heb gekregen? Ik haat je, mams, hoor je me? Ik haat je!’

De woorden stromen uit mijn mond als gloeiende lava en raken mijn moeder als scherpe ijskristallen. Zonder op haar reactie te wachten draai ik me om en ren de woonkamer uit. Met twee treden tegelijk storm ik de trap op en boven laat ik me snikkend op mijn bed vallen. Mijn verjaardag is verpest nog voor hij goed en wel is begonnen. Op verjaardagen is het traditie dat we samen uit eten gaan, mam, Edward en ik. Wel, dat kunnen ze mooi vergeten. Ik kom van mijn leven mijn kamer niet meer uit.